

Не желим да говорим о појединостима који су утицале на моју одлуку. О коначном слому оптимизма, који је последица безалтернативних политичких одлука наших контроверзних политичара у неколико последњих година, који ме је нагнао да повјерујем да је крај близу и да су дошли задњи дани. За разлику од неких који су одлучили да свеопшту пропаст дочекају у фрижидеру пуном хране и сокова – мислећи да ће тако преживјети – ја сам се, презирући индивидуализам, определијелио за колективну варијанту. За организовани дочек апокалипсе на Ртњу. Иако је било природније дочекати смак свијета на Проклетијама, али тамо није било организованог дочека. Вјероватно због суровог амбијента. Људи, ипак, желе у пријатном окружењу дочекати посљедње тренутке.

Дочек се могао уплатити преко жиралног рачуна одједном или у неколико рата. Пошто сам до сада у животу све плаћао одједном потрудио сам се да и посљедњи пут буде тако. Нисам желио било коме остати дужан. Готовог новца нисам имао па сам одлучио да испродам намјештај. Дао сам оглас у новинама да продајем намјештај за багателну цијену. Није ми било до зараде, гледао сам да цијена намјештаја покрије трошкове путовања на Ртањ и да у пуном износу платим организаторима манифестације. Једном се у животу дочекује смак свијета.

Само што продаја никако није ишла. Изгледало је да од мог дочека апокалипсе неће бити ништа. Било је заинтересованих за куповину, звали су телефоном, чудили се да тако јефтино продајем ствари, али када би дошли и погледали инвентар одустајали би од куповине, уз неубједљиве изговоре како не купују себи него родитељима, како треба да размисле, како ће највјероватније купити за који дан али ако се неко јави прије да ја слободно продам. И слична измотавања. У телефонском разговору са пријатељем опоменут сам да они нису купци него уходе, које су дошле да прикупе обавјештајне податке што ће им бити од помоћи када ме једнога дана опљачкају. Није ми било јасно о чему се ради, све док ме сутрадан љубазни глас није упитао да ли су у питању нове ствари. Одговорио сам, такође љубазно, да за тај новац не би могли купити ни мало квалитетнију нову wc-шољу (и то без водокотлића).

Купци су очекивали нове, а не половне ствари. Али, како је могуће да су повјеровали да ће неко продати нову трпезаријску столицу за само двије конвертибилне марке? Знам да је математика тешка наука, али толико су ваљда могли да израчунају. Помогло сам се са још неким наукама као што су психологија и логика, али одговор за њихов ирационализам нисам нашао. Све док се нисам присјетио политике. Већ годинама на парламентарним и другим демократским изборима народу се нуде нове столице, удобност и разне друге привилегије, нуди им се бољи живот који никако да дође, али народ и даље упорно вјерује да ће бити остварено оно што професионални продавци магле нуде. Објеручке прихватају шарене лаже. Људи вјерују у оно у шта желе да вјерују. Они су жељели нове ствари и повјеровали су да ја нове ствари продајем. О цијени нису претерано размишљали. Што је и разумљиво. Господари њихове судбине никад нису рекли која се цијена мора платити како обећања не би остала само мртва ријеч на предизборним скуповима.

Није ми преостало ништа друго, него да пророчанство древних Маја гледам на телевизији у директном преносу, за што овим путем оптужујем политички естаблишмент који је дугогодишњим себичним, приглупим и лажним кампањама одгојио генерације наивних и лаковјерних, који не прихватају ништа што је половно. Ни по коју цијену. Очигледно, више воле нове лажи него половне истине.